

DAPHNE DECKERS

‘Het lege nest spoorde me aan om zelf ook nieuwe dingen te gaan doen’

Een boekverfilming stond al lang op haar lijstje, dus dat haar boek *Alles is zoals het zou moeten zijn* nu is verfilmd, vindt Daphne Deckers (51) top. Ze speelt er zelf een rolletje in en haar dochter Emma ook. “Ik heb haar wel naar de set gebracht, maar ben meteen weggegaan. Zo’n helikoptermoeder is voor niemand leuk.” →

“Dit is het snelste langzame jaar dat ik me kan herinneren. Het is nu al bijna augustus, maar ik ben ergens in maart blijven hangen,” zegt Daphne zuchtend als we bellen. Ze is in haar *woman cave*, een schrijvershuisje in haar tuin, aan het werk. Het huisje staat achter de oude pastorie waar ze woont, vroeger werd er godsdienstles gegeven. “Toen we gingen verbouwen, kwamen we Bijbelteksten tegen die ze in de vorige eeuw op de muur hadden geschilderd.” Het is de enige wifi-loze plek in huis. “Ik blijf totaal niet te kunnen werken met wifi. Ken je die Netflix-serie *Black mirror*, die gaat over het zwarte gat dat je ziet als je naar je telefoon kijkt en dat dan een enorme aantrekkingskracht heeft? Je móét er iets mee doen. Dat heb ik dus ook, zodra ik online of op mijn telefoon kan, dan, hophophop, ben ik zo weer een uur kwijt. Dat werken aan de

‘NU MIJN VOLWASSEN KINDEREN TIJDELIJK THUIS WONEN, LIJKT HET WEL ALSOF ZE WEER 10 EN 12 ZIJN’

keukentafel werd ’m dus niet, daarom ben ik in dat huisje gaan zitten. Er staat alleen een bureau met computer, een waterkoker en een klein koelkastje. Het is nu echt mijn plekje.”

Een oase van rust in een hectisch huishouden?

“Ja. En dat vind ik niet alleen, maar iedereen in dit huishouden. Laatst had mijn zoon Alec pizza besteld. Hij kwam met pizzadoos en al hier binnenlopen en zei: ‘Ik kom het even gezellig bij jou opeten.’ Dat is natuurlijk ontzettend leuk, maar soms moet ik echt zeggen dat als ik op kantoor had gezeten, hij ook niet was langsgelopen met zijn pizza. Dat is het lastige van thuiswerken. Ze zien me vanuit

het huis hier gewoon zitten, dus is het heel makkelijk om even binnen te lopen. Je bent als je thuis werkt ook altijd de sjaak om pakketjes te ontvangen en de poort open te doen voor de glazenwasser. Of mijn vriendinnen denken: hé, Daphne is thuis, ik ga even een bakkie thee bij haar drinken.”

Je dochter Emma, die in Los Angeles woont, is ook weer thuis komen wonen.

“Toen de coronacrisis uitbrak, is ze teruggekomen naar Nederland. Ook omdat de Amerikaanse gezondheidszorg niet al te best is. We hadden natuurlijk geen idee hoe lang het zou duren, maar nu is ze alweer vier maanden hier. Alec was vaak weg voor zijn tenniswedstrijden, maar dat ligt nu ook

allemaal stil. Dus de hele goegemeente is lekker bij mama thuis. Ze zijn 20 en 22, maar nu ze thuis wonen lijkt het wel alsof ze weer 10 en 12 zijn. Iedereen schiet meteen terug in die gezinsmodus, haha.”

En sta jij de volle wasmanden weg te werken en pannen macaroni te maken...

“Man, ik heb zo veel was, niet normaal. Als die gasten douchen, gaat het van: een handdoek nat, plof op de grond. Volgende douchebeurt weer een handdoek nat, plof op de grond. En ophangen, ho maar. En het gaat ook de hele dag over eten. Alec kan ’s morgens al vragen wat we ’s avonds gaan eten. Emma is vegetariër, dus we zitten nu ook aan de vega-kip en vega-burgers. Ik dacht dat dat helemaal niet lekker zou zijn,

maar het is prima te eten. We zijn door haar ook een stuk minder vlees gaan eten, wat eigenlijk heel goed is voor het milieu. Die generatie Z is echt wel heel bewust. Je kunt natuurlijk heel lullig doen over zo’n Greta Thunberg, maar kinderen van die leeftijd kijken tegen haar op. Ze heeft ervoor gezorgd dat wereldleiders naar haar luisteren en heeft de jonge generatie enorm *empowered*. Die hebben allemaal zoiets van: ‘Mam, geen plastic rietjes meer en weg met die plastic tasjes, een katoenen tasje is beter.’ Die generatie pakt dat echt fantastisch op.”

Het lijkt me ook heel knus om weer even dat gezinsgevoel te hebben.

“Het was inderdaad ook heel bijzonder. Alleen zit ik nu wel met volwassen kinderen aan de keukentafel, met volwassen meningen, haha. Maar zonder gekheid, het was heel leuk. Met Alec ben ik een legoproject gestart. We hebben van technisch lego allemaal van die huisjes gemaakt. Dan zit je zo lekker naast elkaar duizenden van die blokjes in elkaar te klikken en kom je tot mooie gesprekken: over tennis, maar ook over zijn relatie bijvoorbeeld. En ik heb met Richard veel gefietst. Hij op zijn racefiets en ik op een elektrische fiets ernaast, want anders houd ik hem niet bij. Halverwege gingen we ergens zitten met de thermofles en zelf gesmeerde broodjes. Heel kneuterig.” Dan na een stilte: “Die andere kant was natuurlijk verschrikkelijk. Mensen die ziek werden, de zorg die overbelast was, de sterftcijfers die elke dag omhoogschoten. Ik realiseer me goed dat ik deze periode als fijn heb kunnen ervaren, omdat we allemaal gezond zijn, dat mijn moeder en Richards ouders niet ziek zijn geworden en dat we geen directe financiële problemen hebben. Ik heb om me heen gezien dat bedrijven omvielen en mensen hun baan verloren, en hoe verdrietig dat allemaal is. Daar kon ik wel pijn in mijn buik van krijgen.” →

Daphne in het kort

Naam Daphne Deckers

Beroep schrijfster, columnist en presentatrice

Hoe het begon Tijdens haar studie wordt ze ontdekt en werkt ze als model. In 1993 begint ze met het schrijven van columns.

Carrière Naast het schrijven van columns en kinderboeken, speelde ze als actrice in o.a. *All stars* en *Tomorrow never dies*. Ze presenteerde programma’s als *Big brother*, *Holland’s next top model* en *RTL Boulevard*. In 2012 kwam haar eerste roman uit: *Alles is zoals het zou moeten zijn*. In 2019 haar tweede: *Dubbel zes*.
Privé Getrouwd met Richard Krajicek, samen hebben ze dochter Emma (22) en zoon Alec (20).

‘DOOR DE FILM WERD DE PERSOON DIE IN MIJN HOOFD LEEFDE EEN ECHT PERSOON. DAT RAAKTE ME, GEK GENOEG’

De zomer van Daphne

De ultieme bestemming Ons eigen familieplekje in Spanje

Zomerdrankje Een verse cocosnoot, rietje erin, klaar.

In mijn koffer gaat mee Veel boeken
Zomerliedje *Alles is zoals het zou moeten zijn* van Miss Montreal en Diggy Dex

Mooiste vakantieherinnering Met Richard op een klein eilandje midden in het Great Barrier Reef in Australië

Eerstvolgende vakantie Spanje, met mondkapjes en al

Wishlist Het Angkor Wat tempelcomplex in Cambodja zou ik graag eens bezoeken

Relax of sportief Ik doe liefst he-le-maal niks, haha! Gelukkig sport Richard bij ons voor twee.

Grootste vakantieblunder Uitgeschoten met de spraytan! Alsof ik in de Nutella was gevallen.

Als straks je kroost weer uitvliegt, zorgt dat ook nog voor buikpijn?

“Nee, eigenlijk niet. Ik gun het ze heel erg om gewoon hun leven te kunnen oppakken. Emma kan niet naar haar huis, haar studie doet ze nu online, maar dan midden in de nacht, vanwege het tijdsverschil. Ze woont samen met een Australische acteur die terug moest naar Australië en ze heeft geen idee wanneer ze hem weer kan zien. Alecs vriendin komt uit Engeland, die is nu ook thuis bij haar familie. Hij kan niet tennissen en niemand weet wanneer er weer gespeeld kan worden. Deze periode is voor hen toch een druk op de pauzeknop.”

Dus geen legenestsyndroom 2.0? Eerder vond je dat wel een ding.

“Die eerste keer, toen Emma naar LA ging, was het afscheid nemen van een periode. Dat wat er was, dat hele knusse samenzijn met die kleine kinderen, zou nooit meer terugkomen in die vorm. Mijn kinderen gingen nieuwe landen ontdekken, in nieuwe steden wonen, nieuwe vrienden maken, nieuwe studies doen, maar voor mij veranderde er niks. Ik bleef in een leeg huis achter. Dat heeft me wel aangespoord om óók nieuwe dingen te gaan doen. Richard en ik hebben samen een rondreis door Japan gemaakt, ik wilde korte verhalen gaan schrijven en een historische roman, en ik wilde graag een boekverfilming.”

Dat laatste is je gelukt: *Alles is zoals het zou moeten zijn* is in de bios te zien.

“Het is een heel leuke film geworden en daar ben ik zó blij mee. Een film is toch iets wezenlijk anders dan een boek, het heeft een andere spanningsopbouw en een andere cadans.”

Kon je het loslaten of stond je je overal tegenaan te bemoeien?

“Nee, ik kan dat wel goed loslaten. Herman

Koch heeft een aantal boeken geschreven die zijn verfilmd, sommige vond hij leuk en sommige vond hij verschrikkelijk. In een interview zei hij daarover: ‘Als de boekverfilming een succes is, verkoop ik meer boeken en als het geen succes is, zeggen mensen dat het boek beter was.’ Daar moest ik zo om lachen. Het heeft ervoor gezorgd dat ik het heb kunnen loslaten. Maar ik heb het beste van twee werelden, het is echt een leuke film geworden, dus ik ben heel blij.’

Je bent zelf ook nog even te zien.

“Ik speel mezelf, tijdens een fundraising van het Emma Kinderziekenhuis waar ik in

Denk je dan niet: ik schrijf een vervolg?

“Ik ben niet zo’n deel-twee-schrijver. Wat commercieel gezien heel dom is, maar ik kan dat niet. Mijn laatste roman, *Dubbel zes*, is best dik. Mijn uitgever stelde voor er twee boeken van te maken, maar ik had moeite om dat verhaal in tweeën te knippen.”

Misschien omdat dat boek zo dichtbij komt? Het is een roman over verlies, die je schreef in de tijd dat wist dat je vader niet meer lang te leven had.

‘IK FIETS VEEL MET RICHARD, HIJ OP ZIJN RACEFIETS EN IK OP EEN ELEKTRISCHE FIETS, ANDERS HOUD IK HEM NIET BIJ’

het echt ambassadeur van ben.” Lachend: “Een zware rol, ik heb echt een dieptestudie van mijn karakter moeten doen.”

Je dochter heeft ook een rol, ze speelt de dame van de zonnestudio.

“Het leek ons wel leuk als we allebei een soort cameo zouden hebben. Ik ben schrijfster, zij is actrice, hoe mooi is dat als ons werk op die manier samenkomt?”

Was je op de set toen zij haar rol moest spelen?

“Ik heb haar wel gebracht, maar ben daarna meteen weggegaan. Zo’n moeder die er als een helikopter boven blijft hangen is voor niemand leuk. Het was overigens heel emotioneel om op die set rond te lopen. Toen ik ging kijken in het huis van Iris, de hoofdpersoon, dacht ik: goh, hier woont ze dus. Ineens werd ze van een persoon die in mijn hoofd leeft, een echt persoon. Dat raakte me gek genoeg.”

“Maar het gaat niet over het verlies van mijn vader. Ik schreef dat boek in een tijd dat alles van me wegliep. Mijn vader was ziek, hij had al jaren dementie, maar ging ineens snel achteruit en zou het niet lang meer maken, mijn kinderen gingen het huis uit, alles veranderde. Daar gaat het eigenlijk over: wat gebeurt er als je alles kwijtraakt?”

Ben je daar voor jezelf achter gekomen?

“Uiteindelijk ben ik tot de conclusie gekomen dat, hoewel er veel verandert, er eigenlijk helemaal niet zo veel verandert. Toen Emma naar LA ging, had ik zoiets van: dat is zó ver weg. Maar er is Skype en ik ben haar natuurlijk gaan opzoeken. Ik heb er zelf ook gewoond en om daar met Emma rond te rijden was heel bijzonder. Toen we langs mijn oude huis reden, was dat echt zo’n *life goes on*-momentje. Dus dat zij uit huis was, wende best snel. Ik heb er wel heel lang over gedaan om eraan te wennen dat mijn vader er niet meer was.” →

Went dat, als iemand er niet meer is?

“Rationeel kan ik tegen mezelf zeggen dat hij er niet meer is, maar aan dat gevoel kan ik maar moeilijk wennen. Vanuit mijn schrijvershuisje kijk ik uit op de bomen en ik krijg daardoor de seizoenen heel erg mee. Dan denk ik: goh, weer een lente die hij niet meemaakt, weer een herfst die hij niet ziet.”

Heeft het schrijven geholpen met het verwerken van de dood van je vader?

“Schrijven vind ik altijd fijn omdat het voor een bepaalde rust zorgt, maar het is geen rouwverwerking. Ik schrijf wel vaak over de golfstroom waarin ik op dat moment zit. Ik ben nu bijvoorbeeld bezig met een boek

een beetje leuk voor mezelf te houden, heb ik zo’n elektrisch exemplaar gekocht. Ik vind het echt de uitkomst van de eeuw. Dat ding heeft allemaal standen, maar ik fiets eigenlijk altijd op turbo.”

Is jullie relatie op een bepaalde manier veranderd, nu jullie volwassen kinderen hebben en er meer tijd voor elkaar is?

“Nee eigenlijk niet. Ik heb het altijd heel gezellig met Richard, ook nu. We zijn een heel goed team samen, als partners, vrienden en ouders. We laten elkaar vrij

doorgaat en niet naar anderen kijkt, maar zijn eigen plan trekt. Dat vind ik heel fijn.”

Omdat je dat zelf niet doet?

“Ik ben een creatief mens en die creativiteit slaat ook weleens de andere kant op. Op een poster van Loesje las ik ooit: piekeren is de andere kant van fantaseren. Dat herken ik wel. Ik kan heel goed doemscenarió’s bedenken. Richard zegt dan altijd: ‘Weet je wat, zullen we ons druk gaan maken als het zover is?’”

Lijkt me heerlijk als iemand dat zegt.

“Dat is het ook. Want in doemscenarió’s kun je helemaal verstrikt raken. Terwijl er niks aan de hand is, hè? Dus ja, als hij dat dan zo bloedje nuchter zegt, helpt dat erg.”

Wat leert hij van jou?

“Dat rommel gezellig is, haha. Ik ben erg van het bewaren. Dat heb ik van mijn vader. Mijn moeder vond dat maar niks, die verzamelhoede van mijn vader. Hij bewaarde fossielen of gedroogde bloemen. Mijn moeder zei altijd over de kamer van mijn vader: ‘Dat is net een schiettent!’ Zo ziet mijn werkkamer er dus ook uit. Al merk ik dat ik, nu ik ouder word, steeds meer behoefte aan rust en ruimte om me heen krijg. We hebben onlangs nieuwe meubels gekocht, die zijn allemaal wat cleaner. Dat werkt in alles door, want er is daardoor eindelijk ook meer rust in mijn hoofd.” ■

Alles is zoals het zou moeten zijn

In deze nieuwe Nederlandse film, naar het gelijknamige boek van Daphne Deckers, volgen we Iris die opnieuw haar weg moet vinden in het leven en de liefde wanneer haar vriend haar plotseling verlaat na de bevalling. Vanaf 6 augustus in de bioscoop, Ladies Nights zijn 3, 4 en 5 augustus.

‘RATIONEEL KAN IK TEGEN MEZELF ZEGGEN DAT MIJN VADER ER NIET MEER IS, MAAR AAN HET GEMIS KAN IK MAAR MOEILIJK WENNEN’

over geluk en gezelligheid in het Nederland van nu. Ik lees iedere dag in de krant wat er allemaal mankeert aan dit land, terwijl het een van de mooiste en leukste plekken om te wonen is. Ik wilde daarom een positief boek schrijven over alles wat ik leuk vind aan Nederland. Wist jij bijvoorbeeld dat onze hunebedden uit dezelfde periode stammen als de Egyptische pyramides? Wij hebben hier dus ook bouwwerken met een vleugje Stonehenge, daar hoeft je helemaal niet voor naar het buitenland.”

Ben je zelf ook Nederland aan het ontdekken, op die elektrische fiets?

“Tja, die fiets. Ik weet dat het oubollig klinkt, maar ik ben getrouwd met een sportman. Als hij twee keer trapt, is hij drie dorpen verder. Ik trapte mezelf altijd een ongeluk achter hem aan. Dus om het nog

daar waar het kan en vinden verbinding daar waar het moet. Vorig jaar had Richard een sabbatical. Hij staat al vanaf zijn vierde op de tennisbaan, heeft altijd gewerkt en had nu behoefte om een jaar te free-wheelen. Hij is gaan fietsen met vrienden in Zuid-Afrika en Mexico en naar base camp 1 op de Mount Everest gewandeld, alleen en met Emma. En ik vind het alleen maar leuk dat hij al die dingen is gaan doen. Elkaar die vrijheid geven is heel belangrijk.”

En je hebt dan ook een leukere man thuis.

“Richard is altijd leuk, hoor. Niet alleen als hij een berg beklimt. Hij is een ontzettend relaxte vogel en heel positief. Hij heeft geleerd dat als je hard traint en hard werkt je de doelen kunt halen die je nastreeft. Dat deed hij toen hij tenniste, maar ook nu. Hij is iemand die altijd vol goede moed

‘RICHARD EN IK LATEN ELKAAR VRIJ DAAR WAAR HET KAN EN VINDEN VERBINDING DAAR WAAR HET MOET’